

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	5
------------------------	---

РОЗДІЛ 1. КНИГА ЖИТТЯ У ЗАКОНАХ ВІЙНИ ЯК ПРЕДМЕТ УКРАЇНСЬКОГО МОССАДУ

1.1. Сутність та історичний екскурс Моссаду як таємної організації спецслужб	7
1.2. Національна ідея як пріоритетна матриця мудрості в українському моссаді.....	9
1.3. Сили спеціальних операцій як класифікаційна прерогатива українського моссаду	17
1.4. Основні критерії таємниці українського моссаду.....	35
Контрольні запитання	40
Теми рефератів	41

РОЗДІЛ 2. МЕТОДОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ УКРАЇНСЬКОГО МОССАДУ

2.1. Криптосистемний метод імпульсно-доплерівської інституції українського Моссаду: історично-порівняльний аналіз у кіберсучасності.....	42
2.2. Спецпідрозділ «Білий Вовк» Центру спеціальних операцій «А» СБУ як важливий засіб українського Моссаду	50
2.3. Концептуальна модель таємниці свідомості в українському Моссаді: суходольний, повітряно-космічний та водний простори	61
2.4. Інноваційна кіберконтррозвідка як моральне право спецслужби в українському Моссаді.....	65
Контрольні запитання	74
Теми рефератів	74

РОЗДІЛ 3. ВОЄННІ ПРАКТИКИ УКРАЇНСЬКОГО МОССАДУ

3.1. Український Моссад як воєнно-стратегічна безпека та оборонна інтеграція світу: переслідування злочинства та їх покарання	75
3.1.1. Воєнна безпека в українському Моссаді	75
3.1.2. Інфоглобалістика як космічна гіперспектроскопічність в українському Моссаді: кібербезпековий драйвер	77
3.1.3. Квантова безпека як Захист мирного неба в українському Моссаді	118
3.2. Стійкість як внутрішня автономія у нейромережевій криптосистемі українського мossaду	120
3.3. Мережеві контрфронтаційні організації та їх прийоми в українському Моссаді	127
3.4. Перспективи розвитку українського Моссаду у філософії Перемоги над путінсько-російською агресією	130
3.5. Квантова комп'ютеризація як феноменально-цифровий лейтмотив штучного інтелекту в аеродинамічних та радіонавігаційних процесах криптосистеми українського кібермossaду	155
Контрольні запитання	157
Теми рефератів	157
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	158

ПЕРЕДМОВА

Це також зовсім новий навчально-науковий посібник, написаний авторами вже на третьому році повномасштабної фази війни України проти російської агресії. Адже всі війни ХХІ століття так чи інакше актуалізуються в кіберпростір. Тому і назва нашого посібнику започаткована як: **«Український Моссад: книга життя у законах війни»**.

У цьому сенсі варто озвучити, що *метою* означеного посібнику є системний аналіз не лише історично обумовлених війн (хоча, безперечно, це потрібно враховувати) як архетипно-ментальних традицій та усталено-стереотипних норм життєвої поведінки на рівні особи, держави та суспільства, а й логічного обґрунтування пріоритетної значимості як інноваційної чутливості та змістовності воєнних реалій в сучасному розвитку України.

Для цього ефективно стрімкими темпами необхідно стратегічно здійснювати конституційне моделювання як забезпечення воєнно-правового режиму в Україні. Проте, відповідно зазначені концептуальні документи у цьому напрямку є ще проміжним кроком у реформуванні сектору безпеки та оборони України. Тому і роль саме міжнародного експертного погляду є неминучим, що є надто *актуальним* для українського Моссаду як джерельної книги життя у законах війни.

З огляду на все це, саме у ключових моментах стратегічного вирішення будь-яких питань щодо законів та правил ведення сучасної глобально-технологічної війни варто, зазначити, що сьогодні Україна знаходиться в прикордонному стані, оскільки її справжній розвиток як якісно новий рівень на тлі докорінних змін ще попереду, хоча і не за горами...

Адже державну безпеку мають забезпечувати не лише військові формування та правоохоронні органи, а й повною мірою завдяки координації спецслужб, в якій саме кіберконтррозвідка

має відігравати стратегічну роль як латентна автономна міжвідомчо-силова структура.

Як відомо із відкритих інформаційних джерел, українські захисники та захисниці із спецпідрозділу «Білий вовк» Центру спеціальних операцій «А» Служби Безпеки України тривало відслідковують та влаштовують справжнє «полювання» як на внутрішнього, так і зовнішнього ворога для нашої України. Також проводять операції щодо знищення його озброєння на відповідних напрямках фронту. Адже український Моссад, на наш погляд, це зовсім несподівана та непередбачувана для будь-якого ворога наша інтелектуальна буря та лють... Все ще попереду... Тому і чекайте подальших новин із джерельно-авторських **Книг Життя ...**

Від авторів

РОЗДІЛ 1.

КНИГА ЖИТТЯ У ЗАКОНАХ ВІЙНИ ЯК ПРЕДМЕТ УКРАЇНСЬКОГО МОССАДУ

1.1. Сутність та історичний екскурс Моссаду як таємної організації спецслужб

Автори означеного навчального посібнику за фундаментальну матрицю використовують термін «Моссад» із відкритих інформаційних джерел. Проте, з огляду ментально-кров'яних рецепцій як джерельної книги життя у законах війни на рівні особи, держави та суспільства автори саме назвою «український моссад» розширюють лексико-семантичне навантаження нейролінгвістичного поля. За таких умов термін «Моссад» (га-Мосад ле-модін у-ле-тафкідім меюхадім – «Відомство розвідки і спеціальних завдань») – зовнішня розвідувальна служба Ізраїлю, одна з трьох основних спецслужб Ізраїлю поряд з АМАНом (Управлінням військової розвідки) та Шабакком. Також його називають «політичною розвідкою» Ізраїлю, за своїм призначенням та функціями подібний до ЦРУ. Вважається однією з найбільш ефективних і професійних спецслужб у світі [36].

Варто також висвітлити із таких відкритих електронних ресурсів, що до сфери діяльності Моссаду входять безпосередньо розвідка (збір інформації), проведення різних операцій під прикриттям та контртерористичних операцій. Моссад не пов'язаний із жодним із демократичних інститутів Ізраїлю, його діяльність не регулюється законодавством Ізраїлю жодним чином (навіть Основними законами), оскільки за наявності в конкретних випадках Моссад характеризується як «держава в державі» або глибинна держава.

Відомості про бюджет та чисельність співробітників «Моссаду» фактично мають характер державної таємниці. За деякими оцінками, щорічний бюджет становить 10 млрд шекелів (близько 2,73 млрд доларів США), а до лав розвідслужби залучено близько 7 тисяч осіб: за цими показниками серед країн західного світу Моссад поступається лише ЦРУ.

Логотип та девіз

На емблемі організації зображена менора, яка є гербом Держави Ізраїль, і девіз: «Народ падає з браку розумного проводу, при численності ж радників спасіння буває» (Прип. 11:14.). Водночас, до недавнього часу девізом Моссаду був інший вірш з тієї ж книги: «Тому то провадь війну мудрими радами» (Прип. 24:6) [36].

Розташування

Головний офіс організації розташований у Тель-Авіві на бульварі царя Шауля. Основні оперативні підрозділи з 1989 року розташовані в передмістях Тель-Авіва. Кількість працівників орієнтовно становить 1200 осіб. З 01 червня 2021 року керівником (директором) відомства є Давид Барнеа.

Основні цілі та задачі

Моссад збирає й аналізує розвідувальну інформацію, а також проводить таємні спеціальні операції за межами країни.

Основними напрямками діяльності організації «Моссад» є:

- таємний збір інформації за межами Ізраїлю;
- запобігання терористичній діяльності проти ізраїльських та єврейських об'єктів за кордоном;
- розвиток і підтримка особливих таємних зв'язків за кордоном;
- запобігання розробці та купівлі запасів неконвенційної зброї ворожими державами;
- здійснення репатріації євреїв з країн, офіційний виїзд до Ізраїлю з яких є неможливим;
- отримання стратегічної, політичної та оперативної розвідувальної інформації;
- виконання особливих операцій за межами Ізраїлю [36].

Методи роботи

Реувен Шілоах – перший директор Моссаду: «Ізраїльська розвідка повинна виконувати роль гаранта безпеки євреїв по всьому світу. Таємна діяльність повинна ґрунтуватись на сучасних технологіях, використовувати найновіші досягнення в області шпигунства, підтримуючи зв'язки з дружніми службами».

Реувен Шілоах сформулював так звану «Периферійну концепцію» – пріоритетність встановлення та розвитку зв'язків із країнами Африки та Азії, які не перебували в безпосередній близькості до Ізраїлю [36].

Загальна інформація та особливості

Діяльність Моссаду глибоко засекречена, оскільки інформація про цю спецслужбу та її роботу з'являється, як правило, або через багато років після подій, або внаслідок невдач і провалів. До кінця 1990-х офіційно не розголошувалося навіть ім'я начальника служби.

Служба Моссаду – офіційно цивільна структура, тому в ній не використовуються військові звання [36].

1.2. Національна ідея як пріоритетна матриця мудрості в українському моссаді

Ідейний пріоритет є формою осягнення засобом думки явищ об'єктивної дійсності. Актуальність такої ідеї полягає в усвідомленні мети і прогнозуванні подальшого соціального пізнання й трансформації суспільства. При цьому ідея не зводиться лише до фіксації очевидного буття, а віддзеркалює необхідності, можливості та тенденції розвитку соціальної дійсності. Відтак, ідея є передовою ланкою рефлексивного опосередкування між суб'єктом та дійсністю, що детермінує невичерпний креативно-евристичний потенціал мудрої людини.

Як зазначав Огюст Конт у «Курсі позитивної філософії», «ідеї керують світом і визначають його спрямованість... Доти, доки люди не дійдуть згоди відносно мінімуму загальних ідей,

необхідних для творення стрункого соціального вчення, народи неминуче залишатимуться в революційному стані. Вони будуть спроможними творити лише тимчасові установи» [25, с. 584]. Адже принцип розповсюдження певних ідей і механізм навіювання їх у соціумі має відповідний світоглядний та етично-аксіологічний формат, де відбувається розмаїтість поняття ідеї в полікультурних аспектах.

З цього приводу Реймон Арон зауважував, що «не існує інтересу, який не намагався б наряджати в ідею або не прагнув захиститися нею; нема пристрасті, котра ідеальна або історично необхідна для досягнення певної мети... Аби правильно оцінити вплив ідей, необхідно виміряти інтервал між тим, що було реалізовано в процесі історичного руху, та тим, що могло б бути реалізовано, якби керувалися іншою ідеологією» [4, с. 460]. При цьому варто зазначити, що переконливі ідеї мають силу, вплив і значення, співмірні найвизначнішим еталонам матеріальної культури. В цьому відношенні ідеї продукують ще потужніший матеріальний потенціал, аніж феномени матеріальної, виробничої та економічної сфери. Адже ідея як діамант мудрого слова (смислу, думки) завжди передре практичним діям людини і супроводжує їх здійснення до консолідації.

За цих обставин Еріх Фромм акцентує на тому, що «Ідеї вимагають активної думки і виразних почуттів. Якщо ідея зачіпає людей, то вона перетворюється на потужний вид зброї, оскільки породжує ентузіазм і самопосвяту... ідея не буває аморфною і надміру узагальненою; вона завжди специфічна, інформативна і відповідає потребам людини» [63, с. 332]. Іншими словами, успіх втілення будь-якої ідеї в життя залежить від того, чи вдається їй знайти віддзеркалення, відлуння на рівні конгеніальної, світоглядної чутливості на аудиторію.

Чимало ідей, що поодиноці соціально ефективні, поєднуючись у відповідну ієрархічну систему, можуть виявитися зовсім недієздатними: провокативними, деструктивними тощо. І навпаки – ідеям, вміло поєднаним і вдало вмонтованим у соціальну сферу, цілком слушно підвищити суспільну мотивацію та забез-

печити стійкий приріст їх якісно-змістовних показників у суспільному відтворенні. Як додає Гюстав Лебон: «Ідеї справляють вплив лише тоді, коли вони, будучи піддані дуже повільній переробці, трансформуються в почуття і осідають у сфері безсвідомого. Для навіювання ідей книги мають аж ніяк не більшу силу, ніж слово. Тому зовсім не задля переконання, а з метою бавитися, витрачають філософи свій час на написання праць. Здебільшого це відбувається з причин вузькості думки і деякого фанатизму, з приводу чого їм не варто заздрити» [27, с. 99].

Історія свідчить про те, що синтез ідеї та ідеалу відбувається на етапі формування національних ідей – ідеальних образів буття нації, методів, способів та прийомів його самовдосконалення крізь призму соціальних цінностей. Взірцем філософсько-мистецького осмислення національної ідеї необхідно зазначити Івана Франка. Філософська рефлексія над національною природно тяжіла в його творчому доробку до художньо-образних форм саморозгортання в феноменології мудрості: як різновид духовної діяльності, єдино здатний безпосередньо-чуттєво представити всю відчуту й пережиту повноту присутності в цьому світі конкретної, унікально-неповторної людини, мистецтво, надто ж красне мистецтво з його незрівнянними з-посеред усіх мистецтв можливостями передавати сокровенне, емоційно-особистісне протікання інтелектуальних процесів, було само по собі далеко адекватнішою формою для предметного розкриття внутрішнього багатства національної ідеї як «натурального вислову душі» [62, с. 68]. Це говорить про те, що лише в красному письменстві Іван Франко здобував собі належний простір мудрості для вільного розмислу над актуальними проблемами духовенства.

Як зауважує Лариса Нагорна, «...в ідеалі національна ідея містить в узагальненому вигляді відповіді на запитання, заради чого живе нація, яким ціннісним орієнтирам віддає перевагу, як реалізує свій творчий потенціал в оточенні інших спільнот? Вона спроможна виконувати різноманітні функції: етнотворчу, інтегруючу, ідентифікуючу, аксіологічну, державотворчу, футурологічну та інші. В процесі своєї об'єктивації національна

ідея проходить кілька стадій – від етнічної самоідентифікації людини через самовизначення окремих етнічних спільнот до усвідомлення цілісності соціуму і політичної значущості злагоджених зусиль» [37, с. 176]. Отже, національна ідея феноменології мудрості знаходиться лише на стадії розробки в подальшому розвитку інформаційного суспільства, оскільки така ідея є способом та формою реалізації політичного ідеалу; при цьому вона володіє світоглядним потенціалом.

Справжня національна ідея повинна володіти дієвим інструментарієм національного згуртування, щоб найефективніше актуалізувати очевидний потенціал. Саме потреба та цінність національної ідеї обумовлюються її спонукально-об'єднавчими можливостями. Це важливий критерій доцільності генерування, ієрархізації та систематизації національної ідеї на рівні інтелектуальних практик.

Національна ідея – це невід'ємний атрибут нації, генерування якої розпочинається від початку формування національної спільноти. До фази теоретичного осмислення вона існує на емпіричному, розчиненому у буденній свідомості рівні. Її теоретико-концептуальному формату притаманні переважно дифузні та дисперсні ознаки, оскільки можна стверджувати, що національна ідея України являє собою складний морфогенетичний феномен. Структурний зміст такої ідеї складається з трьох шарів, кожен з яких має власну історію становлення, політичні й етнонаціональні особливості та стратегії розвитку.

Найглибший шар – протидержавний, що вкорінений у часах гетьманської доби. Адаже першими носіями та діяльними провісниками української національної ідеї були учасники національно-визвольної боротьби українського народу часів Хмельниччини. Другий шар – етнічний, що фіксує національне виокремлення українства. Третій шар національної ідеї – політичний, сутність якого зводиться до необхідності усвідомлення консолідації суспільства на спільних політичних, світоглядних і ціннісних основах.

Національна ідея в правовій державі визнає пріоритет національних інтересів та політичної волі українських громадян.

У мудрому розумінні національна ідея вважається ідеальним образом буття нації, у якій поєднуються історична пам'ять, традиції, уявлення про добро і щастя із сучасними проблемами, які необхідно розв'язувати на своєму шляху. У цьому відношенні слушною є позиція, що «національна ідея віддзеркалює прагнення народу бути суверенним у вирішенні своєї долі, одержати такі політичні форми самовизначення, які забезпечать економічний, соціальний і духовний поступ» [20, с. 36].

Варто зауважити, що в першій третині ХХ ст. головним напрямком творчості В. Липинського та Д. Донцова була ідея української державності. Обидва діячі творили в умовах переломного періоду, характерними ознаками якого були: криза історичного оптимізму, просвітительської філософії, виникнення ідеологічного вакууму як наслідок ідей позитивізму та критики традиційних ідеологій. Ці дослідники були подібні у своїй світоглядній основі, якою виступав волонтаризм. У свою чергу Д. Донцов розуміє волю як силу в собі, без якої ні розум, ні інтелект не працюють, оскільки воля виступає як закон життя. Інакше кажучи, Донцов прийняв «волю до життя» як ірраціональну руйнівну силу всього життя. Для Донцова вияв волі – це не що інше як насолода розросту, виступлення поза власні границі» [9, с. 190].

На брак «вольовості» в українській суспільній думці звертає увагу В. Липинський, котрий мав на увазі «свідому свобідну волю, яка рішає про вибір найкращих методів здійснення хотінь стихійних і про уміння або невміння цими стійкими хотіннями на підставі даних наук і традицій керувати» [28, с. 271]. За логікою В. Липинського об'єднати націю ідеєю повної й безумовної незалежності та свободи може тільки та частина нації, яка цю ідею розуміє, сприйняла й може поширити в маси – тобто, інтелектуальна еліта нації, під якою мислитель розуміє українське панство (шляхту). На його думку, бути елітою нації українське панство (шляхта) може тільки за умови зречення «російської», «польської» чи іншої іноземної орієнтації й за умови співпраці з іншими українськими станами, насамперед, хліборобським класом.